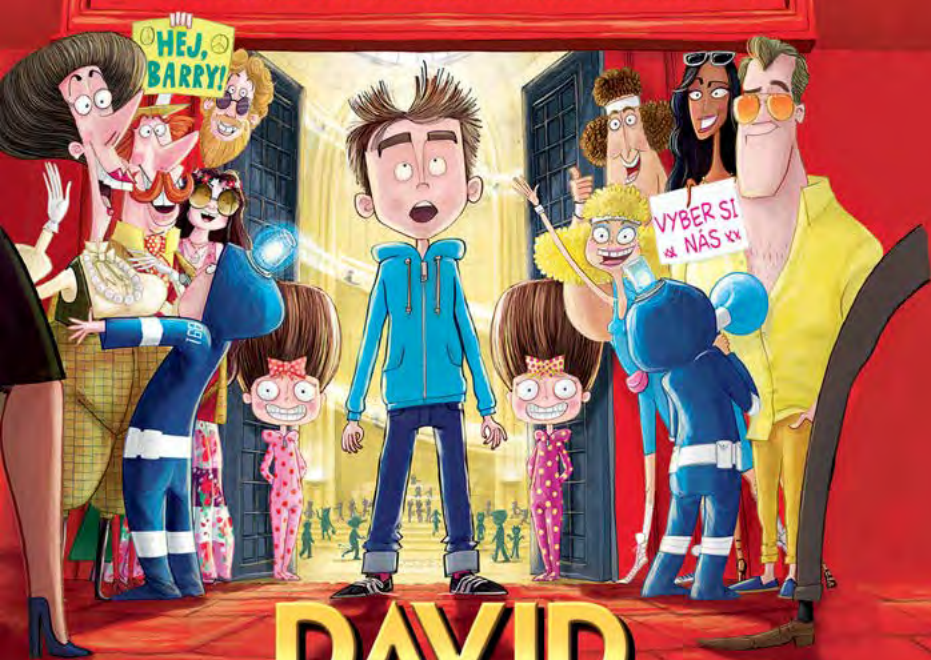

RODIČOVŇA

◆ VYBER SI PERFEKTNŮ MAMKU A OCKA ◆

DAVID
ALBATROS
BADDIEL

Rodičovňa

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatros.sk
www.albatrosmedia.sk

David Baddiel

Rodičovňa – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

DAVID BADDIEL

Ilustroval Jim Field

Albatros

Preložila Barbora Kráľová

Text copyright © David Baddiel, 2014 I

Illustrations copyright © Jim Field, 2014

Translation © Barbora Kráľová, 2015

ISBN v tlačenej verzii 978-80-00-04034-9

ISBN e-knihy 978-80-00-04061-5 (1. zverejnenie, 2016)

*Venované Ezre a Dolly, s osobitným poďakovaním Eze,
ktorá mi vnukla myšlienku...*

ČASŤ PRVÁ

**JEDEN SVET
NESTAČÍ**

NEDEĽA

KAPITOLA 1

Barry Bennett nemal rád, keď ho volali Barry. Je to hlúpe meno pre moderného deväťročného (čochvíľa desaťročného) chlapca. Mal kamarátov s menami ako napríklad Jake, Lukas a Taj.

Hlúpost', nemali len mená ako Jake, Lukas a Taj, oni sa tak *naozaj* volali. Jake bol jeho najlepší kamarát, Lukas druhý najlepší kamarát a Taj tretí v poradí. Ale poradie sa podľa situácie menilo a niekedy bol Taj jeho prvý a najlepší kamarát. V každom prípade, nikto z nich sa nevolal Barry. Barry veru žiadneho iného Barryho ani nepoznal. Nepoznal ani nikoho s menom Brian. Alebo Colin. Alebo Derek. Prípadne s hocakým iným menom, aké sa prestali chlapcom dávať v roku 1953.

To, že sa Barry volá Barry, bola len jedna z mno-

hých vecí – aj keď takmer na začiatku zoznamu – za ktoré vinil svojich rodičov (jeho rodičia boli Susan a Geoff... že sa vôbec čuduje, ľudia s takýmito menami sa museli vybiť na vlastnom dieťati...).

Nech sa páči, tu je spomínaný zoznam, ktorý si Barry ukrýval v posteli pod vankúšom (v posteli, v ktorej, mimochodom, nemal obliečky s podobizňou Lionela Messiho, aké mal Lukas):

VECI, KTORÉ VYČÍTAM SVOJIM RODIČOM:

1. Sú nudní.
2. Dali mi meno Barry. (Vidíte, vravel som, že je to skoro na začiatku zoznamu.)
3. Sú jednotaj unavení.
4. Nedovolia mi hrať sa počítačové hry.
5. Nekupujú mi žiadne počítačové hry ani obliečky s Lionelom Messim.
6. Sú HROZNE, HROZNE, HROZNE prísni. Príklady zo života: musím ísť spať už o pol deviatej, zatiaľ čo všetci moji kamaráti môžu zostať hore OMNOHO dlhšie; nemôžem jesť kyslé cukríky pod zámienkou, že by ma z nich bolelo brucho; hovoria „To je nadávka“, a pritom som povedal len ZADOK, čo je úplne obyčajné slovo.
7. Sú vždy omnoho milší k ~~mojim sestram, dvojčatám~~; SE ako ku mne, len preto, že sú svätuškáry.

8. Nie sú úžasní ani slávni a vôbec nepripomínajú tých skvelých rodičov, o ktorých sa dá dočítať v maminých časopisoch. (Barry si uvedomil, že tento bod je dosť podobný bodu č. 1, až keď ho napísal, ale už ho mal skoro hotový a písal perom, nie ceruzkou, takže sa mu nechcelo prepisovať všetko odznova.)
9. **Sú chudobní.** (Tento bod Barryho trochu škrel, v kútiku duše totiž vedel, že jeho rodičia vlastne nemôžu za to, že sú chudobní. Jeho ocko pracoval v IKEI ako kontrolór rozmontovaného nábytku, alebo také voľáčo, a mamka na základnej škole ako pomocná učiteľka. Bolo mu jasné, že nemajú vysoké platy, ale bol presvedčený, že keby mali viac peňazí, tak väčšina vecí, ktoré zahŕňali body 1 až 8, okrem jeho mena, by zrejme neplatili.)
10. **NIKDY MI NEPRIPRAVILI SUPERSKVELÚ NARODENINOVÚ OSLAVU.**

Desiaty bod bol životne dôležitý. Všetci jeho kamaráti už desaťročnicu oslávili a všetci mali nezabudnuteľné oslavy. Napríklad Jake ich zobral na motokáry. S Lukášom šli na kolky a Taj ich previezol na limuzíne! Zobral ich na nej do kina na najnovšiu bondovku!

Barry zbožňoval Jamesa Bonda. Sčasti aj preto svoje meno tak neznášal, vedel totiž, že James Bond

by sa nikdy nevolal Barry. Teda vedel, že James Bond sa volá James, ale keby nebol James, tak by bol určite skôr John alebo David, prípadne Michael. Alebo by sa možno volal Jake – ako sa často rád chvastal Jake. Barry mu nato vždy odvrkol, že tak by sa určite nevolal, ale popravde v kútiku duše cítil, že by sa tak mohol volať, veď Jake a James sú veľmi podobné mená.

Niekedy Jake dokonca zdvihol jedno obočie, čo sa Barrymu jakživ nepodarilo. Nech robil, čo robil, vždy ich zdvihol obe – a vyhlásil: „Volám sa Bond, Jake Bond.“

Barry musel pripustiť, hoci nikdy nie nahlas, že to naozaj malo cveng. Rozhodne to znelo lepšie ako: „Volám sa Bond, Barry Bond.“

Bola nedel'a, presne šesť dní do Barryho narodenín, keď sa Barry tak veľmi nahneval na svojich rodičov, a Jake (vedno s obočím) stál vo dverách ich domu.

Vlastne v nich stáli všetci traja Barryho kamaráti a museli si vypočuť, ako Geoff Bennet povedal: „Nie, je mi ľúto,“ a Barry si pomyslel, a veru nie prvýkrát, že túto vetu jeho ocko hovorí akosi *pričasto*.

Jake držal v ruke futbalovú loptu prvej ligy od Nike, Lukas mal na nohách skvelé čierne tenisky Converse a Taj si navliekol novučičký dres od futbalového klubu Chelsea. Pri pohľade na nich sa Barry vo svojich džínsoch z výpredaja, tričku z výpredaja

a topánok z výpredaja cítil tak trochu ako šupák. To ho však neodradilo a aj tak si s nimi chcel ísť zahrať, tak hrozne sa zase necítil.

„Ocko,“ žobronil Barry, „len na polhodinku!“

„Nie, je mi ľúto,“ zopakoval ocko. „Vieš, že nechceme, aby si do parku chodil bez dospelého...“

Barry pozrel na zamračenú tvár svojho otca. Vyzeral veľmi unavený, ale Barry nedokázal posúdiť ako veľmi, pretože Geoff Bennet sa zdal v posledných dňoch stále unavený. Vlasy už mal popretkávané šedinami. Vlastne by bolo vhodnejšie povedať, že vlasy mal popretkávané čiernymi prameňmi, lebo už bol viac-menej šedivý. Mal na sebe tmavomodrú košeľu s logom IKEY, ktorú na sebe nemusel mať, keďže bol víkend. Barry si želal, aby mal oblečené niečo iné, aspoň pred jeho kamarátmi. Keď sa Barry stretol s otcami svojich kamarátov, vždy boli super nahodení – Jakov otec nosieval pekný oblek, Tajov zase koženú bundu a Lukasov – ktorý kedysi hrával v naozajstnej kapele! – nosieval obťahnuté džínsy a slnečné okuliare (ešte aj keď vôbec nesvietilo slnko, neuniklo Barrymu).

„Ale,“ ozval sa Barry a ukázal na troch chlapcov, čo stáli vo dverách, „všetci moji kamaráti môžu!“

„Nuž, *ich* rodičia majú zrejme na vec iný názor.“

Barry sa zvrhol a pozrel na kamarátov. V tej chvíli Jake zdvihol jedno obočie. Vďaka tomu jeho tvár vyzerala, ako keby hovoril presne toto: „Och, bože,

Barry, to je škoda, že máš na krku takýchto hlúpych, prísnych (a unavených a dogabaných) rodičov.“

Pravdaže, nič také nepovedal. Hlesol len: „Je mi to ľúto, Barry,“ zvrtol sa, pobral preč a kopal pritom do lopty.

„Hej, aj mne je to ľúto, Barry,“ ozval sa Taj a pridala sa k Jakovi.

„Veru, mne tiež,“ povedal Lukas, ktorý z neznámych príčin najprv zašiel až k bráničke pred domom Bennetovcov, tam sa ešte naposledy otočil a zvolal „Barry“.

A hoci Barry vedel, že je dobré niektorých ľuďí ľutovať, ako napríklad hladujúce deti, ktoré vyzerali naozaj smutne, keď ich občas zazrel v televíznych novinách, vonkoncom sa mu nepáčilo, že kamaráti ľutujú *jeho*.

KAPITOLA 2

Od tej chvíle to šlo s celým dňom dolu vodou. A neskôr, keď sa pri popoludňajšom čaji pokúsil nadviazať rozhovor so svojím ockom, to bola hotová katastrofa.

„... len som tak uvažoval, že by bolo milé, keby na moje narodeniny – ktoré budú už túto sobotu –, hneď ako sa ráno zobudím, čakalo pred domom odstavené auto Aston Martin DB6...“ oznamoval ockovi Barry a napchával sa pritom zemiakmi v šupke s fazuľkami so zníženým obsahom cukru.

„Aston Martin! Zapíš si to, Ginny!“

„Zapisujem si to, Kay!“

Barry nespúšťal zrak zo svojho ocka. Rozhodol sa, že svoje mladšie sestry, dvojčatá, jednoducho neuzná. Barry si často tajne prezeral ockove noviny,